

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập ra rit

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

10

từ 15-12
đến 22-12-67

5 ti

CỬA TIỆM 101 VÕ TẠNH SAIGON

Chủ nhiệm MINH VÕ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ÔNG NÓI VÀ ÔNG NGHE 91.903

con ong
sinh nở

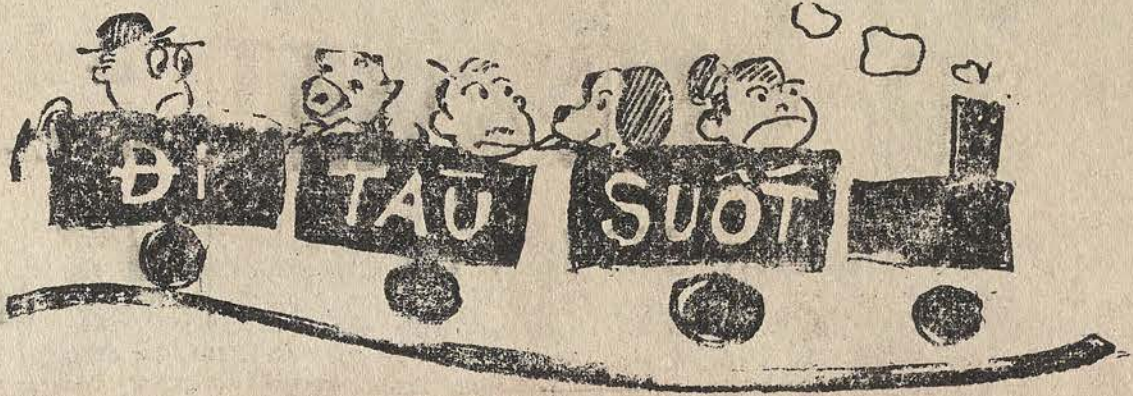
Kỳ này CON ONG xin gác bài 'phông, đề thừa với quý độc giả vài điều về sự sinh sống của nó.

— Thứ nhất, quý độc giả tại các tỉnh miền Trung nhất là vùng Cao nguyên viết thư than rằng không có báo. Vậy xin quý vị cứ dặn các sếp báo, họ sẽ gửi thư, com măng, thăng cho nhà phát hành.

— Thứ hai, nghe đồn có nhiều kẻ đã ra miền Trung, tự nhận là đại diện CON ONG đi thu thập nguyện vọng của đồng bào. Chúng tôi minh xác là hiện tại chúng tôi chưa cử ai đi làm việc đó cả. Trong tòa soạn, Minh Võ lo chạy gạo, Thương Sinh viết bờ hơi tai, Dương Hùng Cường bận đi mây về gió. Lữ Bố bận gõ Nã Cầu bận lo cho 12 con và vợ đang ký sinh nở, Thập Nguyên phải lo sửa mô rât... nói tóm lại, toàn gia bận rộn tít tít nên đành thất lỗi với đồng bào và... xin đồng bào cho chúng tôi biết 'nó là ai?', để Nã Cầu xúc ngay về chuồng và Triển lãm.

— Thứ ba, kể từ số sau, nội dung sẽ được bồi bổ với nhiều cây chích hiến ngang, sâu sắc để chuẩn bị cho số XUÂN CON KHỈ, một giống khỉ rất 'Văn hóa dân tộc' biểu thị cho cái óc tiêu lâm sâu độc của các cũ, trào phúng can trường của tổ ong. Đọc số Xuân, độc giả sẽ có tiếng cười to hơn mọi tiếng pháo tét.

Đề chứng tỏ, năm tí của quý vị bỏ ra rất đáng đồng cơm, bát gạo, kể từ số 11, CON ONG sẽ tăng cường thêm nhiều mục mới... và chắc chắn là mục nào cũng viết hết mình cho trung thành với chủ trương 'đánh hết, không sợ đưa nào sót cả'.

★ THƯƠNG SINH

CON TÀU ĐI CON TÀU ĐI ĐI MÃI CUỘC ĐỜI CHẲNG CẦN BIẾT NÓ VÀ NÓ CŨNG MUỐN CUỘC ĐỜI QUÊN NÓ

Khi ấy, ở toa hạng nhất, Khô Neuru đã bắt tay Đường Hiệp Hòa. Hai người này lãnh nhất nước, lãnh đến cái độ... cù lẫm. Mọi sự tốt đẹp xảy ra thật bất ngờ. Từ Khanh Tướng, Tiên Đồng, Hôi Pý, Lý Sự, Xích Coóc Lý đến Phạm Phòng vẫn vẫn đều xích xăn nhau, kể cho nhau nghe những câu chuyện buồn vui trong mùa tranh cử tổng và phó tổng. Răng Vàng nháy nháy mắt rồi hỏi Phạm Phòng:

— Nè bạn đồng... hựt, tại sao bạn chủ chiến dữ vậy? Bạn đời đánh Cộng Sản quyết liệt quá xá.

Phạm Phòng xoa cái mái tóc bạc phơ:

— Tôi đời đánh Cộng Sản quyết liệt không phải vì dân Giao Chỉ đâu. Mà vì Mỹ đấy. Tôi cho Mỹ biết tôi ghét Cộng Sản nhất

Đông Nam Á. Cầm chắc là tôi «ao» ghê Tổng thống nhưng phải gây vóu cho ngày... hựt chứ. Tôi tưởng sau đó, nội các mới ra đời, người Mỹ phải cho tôi ghế Quốc Phòng. Ai ngờ xói hồng hồng không, còn mang tiếng khoái chiến tranh, khát máu. Nhưng thôi, bỏ đi tám, bạn Răng Vàng a!

Phòng Tích cảm hứng:

Ồi, cái cảnh biệt ly sao mà buồn vậy!

Dứt lời, hai nhà báo sang toa hạng nhất xin lỗi quý vị tổng, phó tổng hựt. Rồi đi liên hoan mí ly các vị thượng, hạ hựt. hội đồng quân dân về vườn và lưu xá. Sau bài huấn thị của Ma Cạo, cuộc vui bắt đầu. Những mẩu chuyện vui buồn trong quãng thời gian mần nghị ngòm, hội đồng chuột được lóí hết ra, kể vanh vách. Nhà nghị sĩ ô tô Ất mười xung phong hát bài «ò ề Rô be đánh đu, Tạc Giảng nhầy dù, Cao bồi bắn súng» rất làm ly, ảo não. Cuối cùng, toàn thể

hát cộng đồng bài «Rủ nhau đi bầu» đề báo trước cho bản dân thiên hạ biết bốn năm sau. luyện tập võ nghệ đây mình và thu góp địa dư dả, họ lại ra ứng cử để lại gặp nhau trên chuyến tàu suốt của Ma Cạo.

Tàu đồ khứa dần dần. Đến khi không còn mống nào nữa. Ma Cạo cảm thấy buồn vô tả. Lòng hần trống trải. Hần rút chiếc áo mô ni ca ra «găm» ngó cuộc «bản «Biệt» của Dzoán Mẫn. Phòng Tích háng giọng và cất tiếng hét:

Ma Cạo lễ phép đầy của bước vào toa thượng hạng:

— Bạch thượng tọa, đại đức, Sắp tới giờ phút chia ly rồi. Gã phật tử hoang đàng, láo lếu là con đây xin thành tâm cầu khẩn ở quý thầy một lời từ bi, hi xá. Các thầy có trót thuyết pháp chửi nhau, con cũng vẫn thương các thầy tuy đã giận các thầy. Ôi, kẻ t ù của Phật Giáo chỉ là phù thủy Chính Trị. Quên nó đi, quên hẳn nó đi, các thầy sẽ thấy

Phật Tồ gần gũi các thầy. Con biết lỗi còn nhiều, tội con lắm. Các thầy ơi, tội lỗi con chắc là xuống âm ty sẽ bị chó ngao nó ăn thịt. Con chẳng cần, miễn là các thầy đoàn kết như xưa, mãi mãi bên nhau để cùng nhện dới khi tranh đấu.

Ma cạo vái ba vái. Phòng Tích vái theo. Thượng tọa Trí Quang nói:

— Hai thí chủ đúng là típ Hư Trúc trong Thiên Long Bát Bộ. Ta cảm ơn, cảm ơn.

Thượng tọa Tâm Châu cười nhân ái:

Thầy không giận hai con đâu. Ma Cạo trịnh trọng:

— Con sẽ tiếp... tẩu ở Viện Hóp Đạo ngày xưa để các thầy cùng xuống tìm lại những kỷ niệm cũ và sám hối. Bây giờ, xig phép các thầy, con được chào từ biệt.

Ở toa hạng nhì, các ông Thượng đã té re hết chửi nhau. Họ đã kể cho nhau nghe những mẩu chuyện tiêu lâm đều nhất nước và thế giới. Ở toa hạng ba, các ông Hạ đã «đi a rề» nằm ngủ li bì. Khuôn mặt họ này

thơ khiến ta như họ bắt thương như thương con cái ta. Toa Hội Đồng Quân Dân đẹp để lắm, không có gì đáng nói. Chỉ có toa lưu xá là thối cóc chịu nổi. Vụ không được ăn lương tháng 13 bàn cãi phát buồn nôn. Nhiều anh đã chọn nghề khi tàu đồ xuống ga bến. Đại khái có mấy nghề sau đây: bán kẹo, bán cà lem dạo, hựt tóc lưu động, bán đầu cù là trên xe buýt, đi xin puảng cáo đăng báo ăn ba mươi phần trăm và bán thuốc chơi lâu ở trước Kim Sơn, Thanh Thế hay bán xe khô mực, nước mía để chờ bốn năm sau lại ra ứng cử.

Riêng ở toa súc vật, vì biết ăn nên sám hối, Giac Du, Từ Lừa, Tâm Quát, xăn xăn, được tống lên toa lưu xá theo lệnh của Ma Cạo. Ngày mai, xếp Ma Cạo ban huấn thị cho các toa rồi thả các vị về «nơi sinh quán». Xếp Ma Cạo và kiểm soát viên Phòng Tích vẫn ngồi im hút thuốc lá. Con tàu đi, con tàu đi mãi. Cuộc đời chẳng cần biết nó và nó cũng muốn cuộc đời quên bồng nó.

**BẠN ĐỌC HÃY CHỜ COI
MỘT PHÓNG SỰ TUYỆT VỜI
KHÔNG THUA GÌ SỰ TỎ
VỮ TRỌNG PHỤNG**

ĐIỀU ĐÓM

**TÁC GIẢ LÀ AI?
PHAN NGHỊ, HOÀNG HẢI THỦY
THƯƠNG SINH, MỖ BÁO HAY
THẬP NGUYỄN?**

cà chua thối, nhơ phần nợ và bồ hòn

NHỜI TÒA SOẠN

Để chứng tỏ Con Ong là của bạn đọc hôm nay, chúng tôi cho đăng «những món quà cuối năm» của bạn đọc gửi tới quý vị nhà nước có trách nhiệm lớn hay nhỏ trong những vấn đề «bản» hoặc «tham nhũng» hoặc «bất công» mà bạn đọc «khích» chúng tôi rất hung hãn. Quý vị bị «tổ» tuần này được quyền «trần tình» trước công luận. Nếu «bản» thật thì chờ ngày vào phủ de nhà nước.

BÀ NĂM ỒM CHỦ CHỨA ĐIỂM TỎ CÁO NHỮNG KỂ BỐC LỘT ĐIỂM Ở... CẢNH SÁT TÂN BÌNH

Tân Bình ngày 1 tháng 12 1967

Kính Gửi: Trung Tướng Tổng Trưởng Tổng Bộ Nội Vụ,
Ông Viện Trưởng Viện Giám Sát

Ông Tổng Giám Đốc Cảnh Sát Quốc Gia

Tôi đứng tên dưới đây là Nguyễn thị Cẩm (tự Năm ồm) ngụ tại số 574c ấp Tây ba đường Trưng Minh Ký (Phú Nhuận) trân trọng đệ đơn này đến các Ngài những việc như sau:

Tôi là người sống nghề nuôi gáy mái dâm khu Tây Ba Hàng tháng tôi đóng tiền cho ông Liễu, Trưởng toán Bài trừ ở Tân Bình, không có tháng nào thiếu cả. Tháng 12-67 tôi không có tiền, phải cầm một cái máy may 6.000đ (sáu ngàn đồng) tôi đóng cho ông Liễu 5.000đ. Tôi vừa đóng tiền độ năm ngày thì ông Liễu vào nhà tôi kêu đưa thêm tiền, tôi không đưa nên vào nhà tôi

bắt ba người gái đưa đi kiểm tục. Khi bắt đem về chi thì có ông gác khám tên Lùng ông này tôi không nhớ họ, đến nhà tôi kêu tôi đưa 10.000đ để lo giùm cho gái được thả ra. Tôi chạy tiền đưa cho ông Lùng 10.000đ để về lo ông Hòa thả gái của tôi ra. Hôm sau ông Lùng lại cho hay rằng những người gái của tôi bị bắt đều đưa đi kiểm tục hết cả, và ông Lùng chỉ hoàn trả lại tôi 6.000đ còn (4) ngàn đồng thì nói đưa lo cho ông Hòa rồi không lấy lại được.

Đêm 4-12-67 vào xóm tôi bắt gái chỉ bắt có một nhà của tôi mà thôi, còn những căn nhà khác cũng nuôi em như tôi mà không bắt, khi vào bắt còn chửi bới tôi đủ điều hết sức ức cho tôi. Nay tôi xin kể hết các chỗ chứa gái mái dâm mà các ông ở Tân Bình ăn tiền.

Các ông an ở Tân Bình ăn tiền các chỗ chứa gái, bài bạc. Tôi xin kể: ông Phó chỉ làm Thiếu úy, ông Hòa, ông Liễu Trưởng Ban bài trừ, ông Seta, ông Hoàng, những ông này cấu kết với nhau ăn hối lộ và chứa chấp bài bạc, điểm. những ông này ý lại có ông Thiếu úy Phó chỉ cầm đầu và che chở, lấy tiền về chia lại cho ông Thiếu úy. Ông Thiếu úy này ngang lắm bắt chấp cả ai, Trong chi cảnh sát Tân Bình ai cũng

sợ ông Thiếu úy này. Theo nhân viên cho biết luôn, cả ông còn trong chi cũng sợ ông Thiếu úy này. Ở trong chi cảnh sát Tân Bình nhân viên biết rõ hành động ngang tàng của ông này. Vì sự ức lòng nên ngày hôm nay tôi xin kể hết cho các Ngài rõ những nhà chứa gái mái dâm, cũng như các ông này tổ chức chầu cờ bạc.

— Số 206/1A ấp Tây nhứt sau chi bót Tân Bình, bà Bé làm chủ chứa gái mái dâm.

— Số 324 trên lầu đường Trương tấn Bửu, ông Tý quân nhân đào ngũ chứa gái mái dâm.

— Số 4515 Tây nhứt khu xóm Mỗ gần cây xăng bà Đẹt vợ ông công an Seta làm chủ chứa gái mái dâm.

— Số 6715 khu xóm Mỗ gần nhà 4515 sau nhà bà Tám Đen do bà Đằm chứa gái mái dâm.

— Số 5714c Tây ba khu kiến thiết đường Trưng Minh Ký, bà Chính chèo đồ làm chủ chứa gáy mái dâm.

— Số 90/c ấp Tây ba khu kiến thiết Trưng Minh Ký, ông Hê làm chủ chứa gái mái dâm.

— Số 107 Vô Tánh Bar Cherry bà Nghĩa làm chủ chứa gái mái dâm.

— Số 107/ấp Tân Sa Châu bà Chung chứa gái mái dâm.

— nhà không số ấp Tây Ba khu kiến thiết bà tám, Bé chủ chứa gái mái dâm.

— Nhà không số Tây ba khu kiến thiết bà Ủ chứa gái mái dâm.

— Số 347/2 k/E ấp Tân Việt sau trường Đắc Lộ.

— «Biệt ly ước mong hoàng hôn, êm đềm về cho ấm tâm hồn. Người yêu đương cách xa, dành lòng vui cùng gió sương»

Phòng Tích hát còn thua Nguyễn Hữu Thiết xa. Nhưng nhờ đứng cảnh, đứng tình nên cử tọa nghệt mặt thiếu não rất giống các tài tử trên. Tôi Hát Và Nói, Quý vị khứa trên tàu suốt chày nước mắt, nước mũi tung bùng. Không còn gì buồn hơn bị đi tàu suốt. Nỗi buồn nó làm cho tác giả buốt ruột gan, nghĩ tới ngày mai mình ngủ nghề, dù đời ra màn việc nước hay ứng cử mà «đôi đá văng ra te» chắc sẽ thế lương lắm lắm. Cho nên đành tiếp thiên phóng sự các kẻ ở đây.

Bạn đọc thân mến. Bạn đọc, có thể, sẽ chửi bố tác giả vì tác giả lười biếng, không viết thêm Đi Tàu Suốt. Bạn đọc có thể, sẽ chửi bố tác giả vì tác giả chưa phanh phui hết tâm sự của từng «nhân vật», chưa diễn tả đầy đủ cuộc đời ái tình cảm và sự nghiệp cách mạng «đôi của từng «nhân vật» trên chuyến tàu lịch sử của Con Ong vãn vãn. Tác giả đã «chửi» thiên hạ hồi kỹ, nay có được bạn đọc chửi lại, tưởng đó chính là vinh dự cho kẻ từng bị đời phong cho chức «Vua sống sượng».

Hơn hai tháng «lều lái» con tàu suốt chạy trên đường rầy nhớ bản, tác giả đã thấm mệt. Thấm mệt thật sự. Bác sĩ Hoàng văn Đức chiếu phôi cho hay: «Cậu bị hắc ín dính phôi rồi.»

Vậy là phôi đã bị nám. Ôi, phôi đã bị nám tức là cuộc sống hứa hẹn đến nhà «trường» Tobias, (ông trường Phi Luật Tân đóng ở Tây Ninh tên là Tobias). Còn chờ gì mà không sám hối? Tác giả chờ gì mà không sám hối? Tác giả già long trọng treo bút từ hôm nay, để mặc ông bạn Thập Nguyên tung hoành trong chốn... phóng sự bây giờ. Sức người có hạn. Đánh đấm thế đủ rồi. Đời «vô sĩ» phải noi gương người Dương Do Cơ bên Tàu.

Bán bách phát bách trúng thì nên ngưng bán. Thêm phát thứ 101 có thể trật. Và, chắc chắn, thân bại danh liệt. Nghĩa là ăn kẹo đồng mấy hồi. Trong lúc phôi dính một mảng hắc ín, chán đời, thì nói vậy. Mai mốt, trời sáng sủa ở phôi, tác giả sẽ lại làm trâu diên. Kẻ viết báo hõn lảo không nên chết trên bụng vợ hay giường bệnh. Nó sẽ được chết bằng đạn bắn sau lưng. Tác giả muốn chết bằng đạn nhưng được chết khi hút thuốc lá hết ngon và rụng hết răng.

Thế thì (lũng cùn, lảm càm quá) còn lâu nó mới chết sớm. Hãy xin «Thượng Đế ban phúc lành cho» nó để nó chóng lành bệnh để viết phóng sự giải trí bạn đọc. Hẹn tái ngộ bạn đọc ở một phóng sự khác.

THƯƠNG SINH
(12-12-67)

ĐẠI ĐOÀN KẾT

Tại Viện Bỏ Lao Giao chỉ, thành Diên Hồng, đất Sài cùn, nữ danh nhân NGUYỄN PHU ỚI ĐAI (cầm đọc lái) đã thừa lệnh Hội đồng hết xú oách trình bày dự luật đại ân xá, đại đoàn kết, đại phóng thích, đại nộp phạt. Thật là vĩ đại, sau cái đại có cái vĩ, nói nôm là sau cá; bự có cái đuôi. Cái đuôi giải tỏa 4 tỷ rưỡi tiền tịch thu tài sản của bọn ác ôn. Thời thì, để cho vui về cả nhà, Cuồng Sinh cũng đồng ý với bà một phát. Dù vậy, tôi không chịu cái vụ xỉ và tướng Dương văn Minh của bà. Ông Minh nhu nhược. Điều ấy ai cũng rõ. Nhưng nói ông bất lực thì chỉ có bà biết chứ bọn đàn ông chúng tôi thì chịu thôi! Việc gì muốn bốc người này lại phải hạ người khác?

Trong khi người Mỹ muốn công nhận Mặt trận giải phóng miền Nam như một đảng đối lập tại đây, trong khi Tổng thống tuyên bố muốn tất cả mọi người không phân biệt cũ mới cùng ngồi chung làm việc nước thì bà Đại lại ném ra một cái hố chia rẽ. Điều này rất nguy hiểm. Nó làm cho những người vốn chống chính quyền có cảm tưởng là sự trỗi dậy của hạng người cũ muốn hủy diệt hạng người mới. Ai cũng biết từ năm 1963, đất nước không lúc nào yên ổn. Nhưng đó không phải lý do để ca ngợi những gì tàn bạo trước 1963? Hãy giải oan cho những người tốt trong chế độ cũ. Đúng. Nếu muốn làm hơn, ta phải xóa hết mọi chia rẽ. Hạng ngũ quốc gia thật quá còm cõi. Ngoài quân đội, ngoài lực lượng Phật tử chống đối, chúng ta hiện có sức mạnh nào? Kết quả cuộc bầu cử vừa qua đã rõ. Cụ kỹ tuyên bố chương trình tốt phải có đảng viên giỏi để thực hiện. Thử hỏi các đảng viên đó đã làm gì đến cụ phải thảm bại? Liên Trường ủng hộ cụ Hương, thì tại Trà Ôn nơi sinh trưởng của cụ và Thầy Thiện Hoa, cụ Hương đã bị cụ Dzu đánh bại. Các cụ ở Ấn Quang tuyên bố tẩy chay bầu cử, bầu cử vẫn có, phân đối Thiệu-Kỳ, Thiệu-Kỳ, vẫn đắc cử. Thực tế là vậy đó. Cộng Sản là một khối. Quốc gia tan nát, tới bởi Bảy giờ Bà Đại lại còn muốn chêm thêm ra. Tôi không hiểu bà nói như vậy, có cụ Thượng nào vỗ tay không! Chắc phải có chứ. Thôi bà ơi! Mặc áo thêu rồng lộn, lại chêm mấy tướng bất lực. Tôi nghĩ việc làm của bà không làm cho dân khoái đâu. Mà có khi máy ông Tướng tại chức cũng bực mình nữa đấy!

Khi nói như vậy, chắc bà muốn nhiều người đồng ý với bà. Ai mạnh xin cứ việc. Riêng tôi, xin thú nhận... bất lực, không dám... đung tôi bà.

CUỒNG SINH

cà chua thối, nho phần nợ và bồ hòn

Ông Hòa miễn làm chủ sông sóc địa ăn thua lớn. — Sông tài sủ ở khu hăng dẹt ngã tư Bảy Hiền Hồ tấn Đức ăn thua lớn.

Những ông Hòa, Liễu, Sên, hợp tác với ông Thiếu úy Phó chỉ che chở những chỗ này ăn cả triệu bạc hàng tháng ông Thiếu úy tở chức để lấy tiền các ngài cho điều tra thì sẽ biết là sự thật, đến các địa chỉ kể trên.

KÍNH CHÀO CÁC NGÀI

GHI CHÚ CỦA TÒA SOẠN.— Bài này đánh máy, văn chương đúng là văn chương của bà Năm ốm, một chủ chứa gái mãi dâm. Tòa soạn đã sửa lại câu cú và các lỗi chính tả. Và đây, nguyên văn lời «khích» của bà Năm ốm: «Con Ong nghề nghiệp phải nói lên bằng sự thật mới gọi là đầu bếp hay của Con Ong chó không phải Con Ong hút mật». Khi bà Năm ốm, chủ chứa gái mãi dâm muốn sạch sẽ xã hội, tưởng Trung tá Ứng nên làm một phát điều tra xem sự tình nó đen như mồm chó bay trắng phau phau như đùi bà Đoàn Thị Diễm. Chúng tôi chờ kết quả của Trung tá Ứng.

THƯA ÔNG TÔN
THẤT TRÌNH VẢN
CÒN MỘT VI
TRÙNG HỦI Ở BỘ
CANH NÔNG ĐẤY
ÔNG A!

Kính gửi CON ONG
Tôi một nữ độc giả thường theo dõi tờ báo Con Ong nhận thấy rất phong phú và hữu ích nhất là với công cuộc bài trừ bất công và tham nhũng trong mọi ngành của chính quyền.

Tôi một nữ công chức năm 1965 đã phản đối quyết liệt tên Giám đốc Nha Thủy Nông, vì y đã bao dung cho một vài Trưởng ty Thủy Nông tại các địa phương để hà lạm công quỹ, trong số đó có tên Lâm Tháo, Trưởng ty Thủy Nông Định Tường (Mỹ Tho) đã áp bức toan cưỡng hiếp nhân viên, và nhiều hành động hà lạm như lấy vật liệu của Chính phủ đem về xây dựng nhà riêng, chiếm ngụ công thổ bất hợp pháp Nội vụ này đã được chuyển đến Viện Giám sát, sau khi điều tra, tôi đã gặp ông Phó Viện trưởng Giám sát cho biết nội vụ đã được xác nhận, và nơi đây đã có biện pháp chuyển chuyên đương sự, thu hồi căn nhà y chiếm cứ và đưa y ra Hội đồng kỷ luật...

Sau đó, tôi sang làm cán bộ Thông tin, cho đến nay đã trên hai năm, nội vụ đó vẫn âm thầm chìm lặn, nghe đâu mấy ông «lớn» của bộ Canh nông cũ, đã bị bọn tham nhũng bịt miệng bằng giấy 500đ.

Nay được tin ông Tôn Thất Trình làm Tổng Trưởng, là một nhân vật có tiếng là liêm khiết, công minh cương trực, vì vậy khi ông mới về nhận chức vụ Tổng Trưởng, biên bản bàn giao chưa ráo mực, ông đã «quất» ngay một «lô» Giám đốc, Phó Giám đốc, Trưởng ty như N.V, L.V... dự luận cho là tham nhũng.

Nhưng dự luận còn thắc mắc tại sao tên quyền Giám đốc Nha Thủy Nông và một số tay sai tham nhũng, áp bức nhân viên như các Trưởng ty Thủy nông Định Tường, Ba Xuyên... đã có đầy đủ hồ sơ mà Viện Giám sát đã có biện pháp trưng trị lại còn lộng hành mà «trở trời với tuế nguyệt» yêu vị tại nhà này.

Phải chăng ông Tổng trưởng còn nương tay, vì còn «vương vưu» với một tên đồng tộc, nhưng dự luận khó g tin như dứa, vì như thế đâu còn uy tín «công minh liêm chính» của ngài?

Nếu được xin ông Thương Sinh cho tóm lược lá thư này đăng trên mục «Phủ De Giao Chỉ» để ông Nã Cửu cảm thông.

Xin thành thật cảm ơn Con Ong.

HÃY CÒ ĐÔNG VÀ DAN TRƯỚC TẠI CÁC SẠP BÁO GẦN NƠI BẠN ĐỌC NHẤT ĐỂ VỖ BẢNG ĐƯỢC

giai phẩm con ong
XUÂN CON KHỈ

— MỘT TẬP BÁO RẤT KHỈ CỦA NĂM CON KHỈ
— MỘT ĐẠI HỘI BÚ DỪ CỦA ĐẤT NƯỚC GIAO CHỈ TA
HẸ KHÔNG VỖ SỚM THÌ ĐỪNG CÓ TRÁCH CHÚNG TÔI LÀ ĐỒ KHỈ NHÉ!

chợ giời không bị «dời» trước tết

Ấy thế là Chợ Giời được hoãn tới sau Tết mới phải dời. Bếp Nhỏ sướng rên lên, và muốn chạy ra đường la lớn "Giời ơi... sướng thấy mẹ" độ vài chục phát cho hả nhưng lại sợ Nã Cầu xúc vào chuông.

Có thể chứ! Chợ Giời mà bị dời thì Giời cũng phải bỏ đất này mà đi vắng vài hôm. Ai sinh ra nó? Có phải dân Giao Chỉ này để được nó đâu? Máy tên Huệ Mỹ ăn cắp của pi ít đem bán ra. Lại thêm sự đồng lõa của Đại Hán nữa. Lính Đại Hán không được xài đồ Huệ Mỹ nên phải đem bán ra rồi đem cả na ướp đường hóa học, mực phơi khô năm nắng bán lại cho Chợ Giời. Thì ra Chợ Giời chỉ là nơi hưởng cái hương thừa của quý nhi đồng quốc tế mà cũng không yên. Trong vụ này, anh nhà bếp có phần dờ hơi đấy? Nồi xoong, chảo muống bỏ không hay sao mà dời đóng cửa. Hơn nữa, trước kia cụ Đồ Cửa bảo các sạp được phát cho gia đình cô nhi, từ sĩ. Bây giờ, lại nời chúng muốn dời. Thế là dời ai? Ai dời? Sai lính đuổi lính à? Sao kỳ vậy? Bếp Nhỏ rất thông cảm với cụ Đồ vì cụ Đồ chỉ làm theo lời yêu cầu của ông Giám phú lít.

Dù sao, Chợ Giời cứ tồn tại cho qua mùa đông đói rét đã. Tới mùa xuân, biết đâu cây cỏ xanh tươi, khí hậu mát mẻ lại chẳng giúp cho nó hồi sinh. Đây là điềm vàng son của cụ Đồ Cửa. Chợ Giời chông mông kêu Giời, Giời cao quá không nghe thấu mà chỉ có cụ Đồ Cửa nghe thấu. Cụ Đồ Cửa đã «triển hạn» cho dân buôn thúng bán bưng kiếm cái Tết Con Khỉ cho gia đình. Bếp Nhỏ bèn khen cụ Đồ Cửa một nhời. Rồi kể công với Chợ Giời. Đấy, Chợ Giời tin chưa? Con Ong đã bảo Chợ Giời cứ yên chí lớn là yên chí lớn liền tù tì. Con Ong xứng đáng nằm trong tay dân thấp cổ bé miệng, tranh đấu không đòi hỏi một cái giải rút nào. Không to mồm như các ông nghị Đồ Thiêng. Con Ong âm thầm, tranh đấu. Và đã thành công.

Vậy Chợ Giời nhờ ủng hộ Con Ong và cố động cho giai cấp thấp cổ bé miệng hay bị bắt nạt độc và tâm sự mí lý Con Ong. Con Ong sẽ vì dân nghèo mà... chiến đấu tới ngày bị chặt cụt vòi, không sợ đũa nào sốt cả.

BẾP NHỎ

minh vô đòi lập với nhà nước bếp nhỏ đòi lập với nhà bếp

Dân tộc Việt Nam thật anh dũng. Giặc nào đánh cũng thắng. Kẻ thù to lớn nào diệt cũng tiêu. Dù giặc Nguyễn chiếm được Âu châu, Thái tử Thoát Hoan vẫn phải chui vào ống cống trốn về Tàu. Tướng Vương Thông hét ra lửa suýt bị chết đói ở Thăng Long. Tôn Sĩ Nghị cắt không kịp mặc quần. De Lattre de Tassigny không ngăn Hitler, vẫn bị xơi đạn của quân dân kháng chiến Việt Nam anh hùng. (Máy anh Vem đừng có nhận vợ nghe chưa.) Dân Việt đã đánh là phải được. Đã đứng dậy là thành công. Lê đó đã rõ.

Dù vậy, sau mỗi chiến thắng quân sự lại có ngay một vận động ngoại giao. Nguyễn Trãi viết thư, Ngô thời NLiệm gửi điệp khiến cho bọn Tàu cảm hợm. Ngoại giao có sức mạnh ghê gớm như vậy đó. Dùng ba tác lược mà khắc phục được quân thù thiên binh vạn mã là công việc của ngoại giao.

Thế mà, từ 20 năm nay, ngoại giao của ta thật quá tệ. Hồ Chí Minh ngoại giao để quân Pháp vào nước khiến ta phải lo đánh đuổi suốt mười năm mới thắng rồi đất nước chia hai. Bây giờ, Bắc kẹt vào tay Tàu, Nam «được» người Mỹ và các nhi đồng Đại Hán, Phi, Thái vân vân đem quân sang giúp đỡ! Thắng Cộng zong, miền Nam phải mời Mỹ... xê ra cho chúng tôi độc lập. Mỹ xê ra rồi, miền Bắc phải đuổi Tàu. Bao giờ mới độc lập? Bao giờ mới Hòa Bình hời các ông ngoại giao? Ai là người dùng ba tác lược mà đuổi được giặc bây giờ? Sao các ngài cứ rước giặc vào rồi bắt dân đánh mãi vậy? Hay các ngài đã quên sức mạnh Cái Lưỡi mà chỉ trau dồi tài năng đớp nuốt của bộ Răng?

MINH VÔ

thieu
lưỡi
thừa
răng?

KÉ ĐỘC QUYỀN TƯƠNG NIỆM VÀ NHÀ ÁI QUỐC CHẾT GIÀ VỜ CẢI NHAU VÌ TIỀN GÂY RA CUỘC BÚT CHIẾN GIỮA HAI NHẬT BÁO «CON ĐUỢI» VÀ «DƯƠNG THAI» KHÁ RỪNG RỖN

Nhà ái quốc chết già vờ Phòng Tích rút trong túi quần ra một «bóp» Lê văn Duyệt đồ tươi. Hân đưa lên mũi, hít hà:

— Cụ Lê văn Duyệt ơi, cụ đừng để chúng nó hạ giá... cụ, cụ nhé! Ông Trương thái Tôn cương quyết không hạ giá cụ mí lý anh hùng Quang Trung năm bóp, nhưng con vượn cứ sợ... Vậy vong hồn các cụ có khôn chiêng, hãy lén phéng gần kho bạc Giao chỉ, đũa nào âm mưu hạ giá bạc Giao Chỉ, các cụ hãy bóp cổ chúng nó lè lưỡi ra.

Rồi Phòng Tích đứng xưng, mắt mở tròn như hai con ốc nhồi:

— Sao lại dễ dàng thế nhỉ?

Ma Cạo hỏi:

— Cái gì dễ dàng?

— Cái sự chia tiền của mày. Ông ngờ quá à...

— Ngờ hả?

— Ừ.

— Mày ghi chép đảng hoàng mà. Tính mày xưa nay vẫn cần thận. Tao đi dẹp Nhật Bản vào đầu óc mày dù không nhìn thấy rõ giấy tờ của mày.

— Tao ghi chép thật.

— Vậy còn ngờ chi?

— Nhưng khi đám ma đi, ông nằm bệt trên căn gác này, ông đâu có thể biết những khoảng «ủng hộ» mà các đoàn thể, các nhân hào nhân sĩ Giao chỉ «phước thiện» gia đình ông để lấy hơi... ái quốc.

Phòng Tích cười cầu tài:

— Anh em mí nhau mày nói thật đi.

Ma Cạo bấu môi, chửi thề:

— Sư bố nhà anh, viết bài dài tay cả cuộc đời mày ông sợ cũng không có dịp nào được cầm nôi trăm ngàn. Nay vô những hai trăm năm chục ngàn của tờ tưởng nhiều hơn.

Ma Cạo nói rất chí lý. Trong cái xã hội đớp hít thôm nay, tất cả những anh chủ nhật báo đều giàu hết ton. Báo đói độc giả cũng giàu, cùn g có xe hơi nhà lầu hạng khờ. Báo đói sống bám vào bông giấy. Báo no sống bám vào những áp phe chính trị. Mỗi năm chỉ của một

thưởng thiện phạt ác

Mỗi tờ «Con Ong» chính là một tấm thẻ đồng gửi tới các bậc anh hùng hào kiệt trong «hiên hạ», để tất cả cùng tới Long Mộc Đào bàn luận võ công và phá phách những hành vi thiện ác trên thế gian...

MỘT VÌ SAO ĐÃ TẮT

Lão tiền bối Nguyễn xuân Chử không những là một vị lương y mà còn là một hiệp sĩ cách mạng trong sạch thanh cao hiếm có của xứ Giao Chỉ!

Chỉ vì lo cứu khốn phò nguy hiểm, từng bốn ba hải ngoại, từng ghé vai gánh vác sơn hà đã nghiêng ngửa hồi 1945, đến nỗi phải chịu cả một thời gian dài lao lý. Cả một đời của lão tiền bối là một đời tranh đấu nên nơi nào, khi nào có chuyện bất bình là giới giang hồ vô lâm lại phải thỉnh tiền bối tới, để có đủ một cây trụ đồng cũng chắc mọi người cùng tin tưởng và lữ gian manh phải khiếp sợ.

Uy danh của tiền bối còn lẩy lừng hơn nữa, vì suốt đời sống thanh bạch, danh lợi phú quý chẳng màng, ngoài những giờ cứu nhân độ thế chỉ biết vui cùng câu kinh tiếng kệ. Đã có nhiều lần lão tiền bối bước vô Thượng Hội Đồng, được bầu lên ghế Phó Chủ tịch.

cứ áp phê là tha hồ phe phỡ. Ôi xã hội như rứa trách nhau mà chi. bới móc nhau mà chi. Nhưng kẻ có quyền bới móc, nhất định, phải là các nhà báo chân chính. Mẹ kiếp, càng chân chính càng dối rách. Quân tử Tàu thì chỉ có ăn cái giải rứt. Như Mao Cạo bảy tám năm nay chuyên viết những mục dấm đá thổi nát, tham nhúng mà bây giờ, phôi bị hắc ín bám chặt, căn nhà nhỏ cho vợ con ăn náu cũng dếch có tiền mà mua. Chưa khi nào hẳn vợ mớ tiền ngoài ba chục ngàn, Nhưng chủ báo hẳn viết mớ tiền thì anh nào cũng giàu sang phú quý hết. Anh nào hào hoa, cho thợ mớ chùng trăm ngàn là lắm le trừ lương ngay. Hóa nên nhiều khi Ma Cạo yê cùng uất ức, nhàn rỗi bị cảnh đóp tiền của bọn chủ báo, chỉ muốn đưa chúng nó vào... phóng sự xuất bản đảng hoàng. Sau đó, một chái 33 vào da dầy, hẳn lại người con phần nộ, an ủi "tôi mình chưa làm chủ nhật báo."

Phòng Tích lắc đầu :

— Ở đời cần công bình. Không có thì hốc xít hết. Đã có thì phải chia đều. Tao cóc chịu cái công thức tứ lự. Mày cố tình «diêm» tao sẽ độc quyền hưởng hưởng, nên các vòng cườm.

Ma Cạo nhún vai :

— Cho mà yết.

Phòng Tích lại cười cầu tài :

— Để đảng quá xá. Vậy tất phải có một sự đóp lẽ hơi kỹ.

Ma Cạo nổi nóng :

— Mày ngu như chó ấy. Mày đòi hỏi nhiều quá. Một trăm cái vòng cườm bán lại đã ngọt nghét năm, sáu chục ngàn. Dẫu tao có đóp lẽ, mày có bốn phận phải quên đi chứ. Nhờ ai mày mới có cả ba trăm ngàn một lúc? Nếu tao, để mày sống nhẹ rảnh ngay, không khai từ mày vài hôm thì đời mày... thất nghiệp.

Phòng Tích biết Ma Cạo đóp lẽ, câu sừn :

— Đồ ăn bần.

— Đúng, tao có quyền ăn bần. Ai bảo chúng nó cứ tỏ cho đời biết mình ái quốc bằng cách tặng tiền và đi đưa đám ma nhà ái quốc Giao Chỉ.

— Ông dếch... chết nữa.

— Kệ mày.

— Ông sẽ tố cáo mày trên nhật báo «Dương Thai».

— Mày cứ việc tố cáo. Ông cóc cần. Nhật báo «Con Đuôi» sẽ bênh ông. Và cái dống rác sẽ được phu hốt rác bới tung ra.

Nhà ái quốc giả vờ Phòng Tích tác giảng nổi giận :

đập tung mấy hộp đèn cầy rồi bỏ đi. Lát sau, một nhà báo vòng cườm đã cho xe lại lượm hết vòng cườm về mà khỏi cần lột nhưng cái băng giấy do đoàn thể nọ, đảng phái kia «thành thật phân ưu». Phòng Tích lụm thêm mớ bạc. Hắn nhong nhong tới tòa soạn nhật báo «Dương Thai». Lúc ấy, chủ nhiệm Chấn Kinh đang mài vận động ngâm đề vào bằng được Hạ Tà. Tòa soạn chỉ có Hồ Lô và Kiến Nghị.

Khi hai nhà báo của nhật báo «Dương Thai» đang hí hục viết bài tưởng niệm «Chiến sĩ chống Mèo chống Cọp» thì Phòng Tích xuất hiện. Bước chân Phòng Tích rất «từng bước từng bước thần» khiến Hồ Lô tưởng bước chân của anh tùy phái. Hắn vẫn cúi gằm mặt, búng ngón tay :

— Ê, đi mua cho tôi ly cà phê đen.

Phòng Tích cười ha hả :

— Tao đây, Phòng Tích đây, ông có chết cái... củ kiệu tôm khô ông đây này.

Kiến Nghị giạt mình rơi cả bút xuống bàn :

— Bỏ mẹ !

Hồ Lô run bần bật :

— Quý nhập tràng !

Phòng Tích dang đôi tay rộng rãi :

— Tao đây mà. Phòng Tích đây, ông đâu có chết. ông chết giả vờ, ông chết để chúng nó làm... ái quốc bằng cách tặng tiền ông và tưởng niệm ông.

Nhà báo Hồ Lô đã hoàn hồn :

— Thật chứ ?

Phòng Tích bước dần tới bàn Hồ Lô :

— Thật mà.

— Mày thế đi ?

— Đưa nào nói dối cả nhà nó chết... thật.

— Kiến Nghị bèn tin liền. Vì, câu thề đó là câu thề «tử» của Phòng Tích. Quý nhập tràng, ít ra, cũng không giống người sống ở cái diêm thề thốt. Mà nên thề thốt hôm nay nó đã bựa quá rồi. Càng những thằng hung hăng con bọ xít thề không đóp tiền của nhà nước lại là những thằng đóp hít dữ dội Quý nhập tràng không thề, không biết thì đâu. Vì quý nhập tràng không chó đẻ giống loài người ở Giao Chỉ bây giờ. Nhà báo Kiến Nghị hét thiệt bự :

— Mừng này chưa chết, Phòng Tích ơi ! Nhưng báo mình tưởng niệm mày kỹ quá. Ăn nói với độc giả thế nào cho đỡ ngượng ?

Hồ Lô lo cái khoản tiền bán ảnh Phòng Tích thể bị các hãng thông tấn đòi lại. «o» một tiếng náo nê. Tiếng «o» của hẳn y hết «một tiếng chim kêu lạc chốn ngàn» của thi sĩ Chế Lan Viên. Hồ Lô thở dài

— Mày không chết ông mừng nhưng mà lo.

Phòng Tích chưa hiểu rõ tâm sự của Hồ Lô, vội trấn tĩnh bạn :

— Hãy trút tội ác lên đầu thằng Ma Cạo. Nó «âm mưu vụ này».

Hồ Lô thở phào :

— Chủ nhiệm Chấn Kinh đang cay chủ nhiệm Thập Thành. Còn đợi gì không choang bỏ mẹ thằng Ma Cạo và nhật báo «Con Đuôi» ?

Kiến Nghị dợ tay cao :

— Rất đúng.

Phòng Tích đồ thêm đầu :

— Tao cung cấp đầy đủ tài liệu cái âm mưu chế độ của thằng Ma Cạo. Ôi, Ngoài Ma Cạo còn khối «nhà» đã bị ngoài ta bắt chết rồi vu vạ là chết cho dân tộc chính nghĩa. Trước hết, tao chỉ cho mỗi đứa hai chục ngàn. Chúng mày đánh dấm hay, Ma Cạo học tiền ra, anh em mình sẽ kiếm ăn lớn.

Hai nhà báo rách, «đánh hơi» thấy mùi tiền thì khoái ti lắm. Sự thật hả? Gác mẹ nó một chỗ. Thời buổi kim tiền, cứ ấm ở hội tề nói sự thật chỉ có nước vào tù và dối rách. Đừng tưởng sự thật đang nằm chình tnh trên các mặt báo. Không, bịp hết, bịp hết. Ngoài nước sơn sự thật là... giả vờ. Đối lập với nhà nước? Hách lắm ông Minh Võ ạ ! Song đối lập con nai, tôi sợ tuần báo Con Ong đóp tiền kỹ, chủ tiệm và đầu bếp dấm dúi chia nhau. Mặc kệ các ông thanh minh thanh nga, quyền nghi ngờ, là quyền của tôi. Tôi cứ bảo các ông ăn tiền của nhà nước, ăn tiền của Mỹ. Không ăn tiền của Mỹ, bố bảo Con Ong cũng không dám gọi ông Đại sứ cao cả Bunker là ông toàn quyền Bun ke và các quan cố vấn là... thái thú.

(KỶ SAU TIẾP)

cùng các cao thủ luận bàn đại sự, tế thế an bang, rớt cuộc cảnh phân tranh kỳ thị đã làm cho người hiệp khách già lắc đầu hần hán, đành rú áo thần nhiên bước ra, để tên tuổi mình khỏi bị ai lợi dụng.

Lúc này thiên hạ vẫn còn ly loạn, dân tình nhiều nhương, nào ngờ trên thiên đình đã có chiếu chỉ triệu lão sư về, giới võ lâm muôn vạn luyện tiếc cũng đành gạt lệ khốc thâm : Ô hô, thương thay Nguyễn tiên bối !

ĐẦU VOI ĐUÔI CHUỘT

Cái đầu của nó to như đầu voi, giới võ lâm thoạt thoạt thấy thấy đều mở cờ trong bụng, xúm nhau lại quyết võ bằng được. Bởi vì nó là Phó Tổng họ hê to ghê to gớm, nó còn là bộ hạ tướng họ Trần, còn là Tả sứ Sáu Hà, mà đám «nói láo ăn tiền» cứ đưa nhau hô toáng cả lên ! Đứng ngoài trông chẳng khác nào ! đàn thầy bói xem voi, kẻ rờ được cái tai tưởng cái quạt, kẻ ôm cái chân ngỡ cái cột nhà. Chỉ có gã giết con voi tới là tha hồ ôm bụng cười khúc khích. Cười no nê rồi, gã mới dùng thuật. «Sư tử hồng» mà gằm lên cho quần hào bần rùn tay chân !

— Nó là ông Xỉa đấy ! Chứ làm gì có sư giả sư thiệt nào ?

Bấy giờ chư anh hùng mới ngơ ngàng nhau, cùng thở dài mà than rằng :

— Ôi thôi ! bỏ mạng cả rồi ! tưởng tượng được cái đầu voi may ra còn kiếm chút nước sáo, ai dè chỉ còn cái đuôi chuột biết ăn làm sao, nói làm sao bi giờ ?

TÌNH LÀ GIẤY OAN

Đất Sài Đô có nàng ca nữ, danh tiếng lẫy lừng, vương tôn công tử khắp vùng thầy đều ngắm nghé. Nhưng nàng trước sau vẫn treo cao giá ngọc, vì nghe đâu còn lo đền đáp ơn cù lao dưỡng dục, và cũng có lẽ vì chưa tìm được nơi nào xứng đáng gieo cầu !

Vì nàu vô số khách hào hoa đã ra ngàn vào ngơ, ngác mắt ăn mất ngủ, hao bạc tổn tiền, thậm chí có chàng còn phải «xuống tóc» để xin nàng chứng giám cho chàng còn phải «xuống tóc» để xin nàng chứng giám cho tấm lòng thành, ấy thế mà nàng vẫn cứ lửng lơ con cá vàng để cho các chàng tha hồ chết lên chết xuống.

Nhưng thết rồi đôi mắt «con cò xanh xanh» của nàng rớt trúng vào ba bông mai vàng vàng trên cổ một quan đô phong lưu nho nhã, tưởng rằng duyên trời đã định, nên chỉ còn đợi ngày lành tháng tốt là lữ tìn sẽ loan ra cho làng nước cùng góp vui, ai dè một vai trò thứ ba bỗng xuất hiện, tay không phải hoàn thư đề xia xói Thúc Sinh và còn hăm mớ tay Khuyển Ưng Khuyển Phệ đề xin tí huyết nàng Kiều. Tội nghiệp cho nàng ca nữ khi không thành Kiều Nương bắt đắ dĩ chỉ còn biết mớ 6 câu vọng cổ si trường đề than khóc duyên phận bẽ bàng muôn thuở ! Còn quan đô úy thị phẩm phẩm ra chốn công môn yêu cầu ba tòa soạn lớn chứng nhận cho mình không có liên can gì tới Thúc Sinh. Nhưng tóm lại đáng, buồn nhất có liên can tới trong vụ này vẫn là tướng quân đang tha hương nơi viễn xứ, tưởng đã được cộng hi với đứa tiểu đệ nơi quê nhà ngờ đâu uy danh của mình cũng kẹt luôn vào cái, vòng oan nghiệt chưa biết đến bao giờ mới gỡ ra đây !

BÁT THANG LÊN HỎI ÔNG TRỜI

Xin đừng tưởng đây là hỏi ông Trời về việc đem tiền cho gái có đời được không ? Mà đây là hỏi xem ông đi đâu vắng lâu nay, để đến nỗi cái chợ Trời của ông nó dơ dáy, xú ối xông lên, khắp hạ giới đều buồn nôn buồn mửa ?

Xưa kia nghe nói Chợ Trời là nơi để cho những nàng tiên nữ của bà Tây vương Mẫu đem đào Vạn thọ ra đòi lấy thuốc Trường sinh bất lão của các chú tiên đồng hầu hạ bên đức Thái Thượng lão quân. Hay là nơi cho chàng Ngưu Lang ra mua những kỷ vật chờ tới tháng bảy sẽ qua cầu Ô Thước sang bên kia sông Ngân Hà tặng nàng Chức Nữ. Hay ít nhất cũng là nơi để rẩy ông tiên nho nhỏ cớ Tản Đà tiên sinh, chán cái cảnh văn chương «a giới rẻ như bèo», nên mới vác bầu rượu túi thơ lên đây để ươm tri kỷ trên chốn thiên đình !

Chớ có ai ngờ ngày nay Chợ Trời lại thành một cái ổ dề tiêu thụ toàn những món đồ trộm cắp, rồi napa trộm cắp lại đưa đến chuyện tham nhũng mà kẻ «đòi dệp chợ» bị mang tiếng là đóp bạc, ngược lại kẻ «muốn họp chợ» cũng bị tở là ăn tiền. Ông Trời ơi, người ta vẫn nói Trời cao có mắt mà sao vụ này ông vẫn như dui, Chợ của ông mà sao ông để ruồi nhặng bu đây, vậy chứ ông còn đợi gì mà không cho Bật mã Tôn Hành Giả xách cây chổi chà xuống quét vài nhát cho nó sạch như chuồng ngựa trên Thiên Đình, và cho Hạ giới chúng tôi ngày ngày mất công... bịt mũi !

(KỶ SAU TIẾP)

trương tam lý tứ

Đáng lẽ thì tôi trả lời thư anh trên mục hộp thư. Nhưng suy nghĩ lại thì tôi lại có ý định gửi một thư riêng tới anh. Để chúng mình có thể nói được hết những chuyện muốn nói.

Trong thư anh viết, anh đã phàn nàn rất nhiều. Anh kể chuyện về cái tuần lễ quân phong, quân kỷ đang áp dụng ở thủ đô Saigon mà anh là một nạn nhân. Hôm đó, anh mới ở Dakto về, quần áo còn đầy bùn đất và máu, tóc tai lờm chờm như người rừng, đặt chân xuống Saigon với tờ giấy phép cầm tay. Rồi khi vừa đi tới đường Công Lý, (trên đường từ sân bay về nhà) có mấy ông to to, đội mũ bóng loáng đen thui đã chặn anh lại. Anh đưa ra tờ giấy phép nhưng tờ giấy phép, vì muốn bảo vệ bí mật quân sự, chỉ đề KBC. Giảng giải thế nào, các ông Cu Xê vẫn không chịu vì con đường này lúc nào cũng đầy các ông lớn đi lại tấp nập... Rồi anh được đưa về một cái sở to lắm, ở đây có một ông thợ cạo, hành nghề một cách sản xuất hàng loạt, đã đưa hai phát tông đơ trên đầu anh rồi đuổi anh ra. Anh đau khổ đi tìm một người thợ cạo chuyên nghiệp. Anh mất một ngày phép bỏ đi. Và một cái đầu không dám mang đi trình diện «em gái hậu phương». Và một tấm lòng chịu nặng cảm phần và tiếp theo đó là những ngày phép mất hẳn nguồn vui. Anh phỏng tác hai câu thơ của Cao Bá Quát lúc lên đoạn đầu dài kết thúc cho một đoạn tả oán trong lá thư :

* Một tiếng còi dài, mẽ cha kiếp !
* Hai phát tông đơ, bỏ mẹ đời !

Anh là người lính chiến đã anh dũng tiến chiếm một ngọn đồi để thi đua với một toán lính Đồng minh, đầy đủ về vật chất và cơ giới. Anh và đồng bạn đã thắng cuộc đua và phần thưởng là những ngày phép về thủ đô. Anh thắng được Cộng sản nhưng phải thua Cu Xê. Nhưng cái đau lòng nhất của anh, theo như thư anh viết thì cũng vẫn là những giòng, trong cái sự vụ văn thư : nếu quân nhân nào vi phạm quân phong, quân kỷ trong tuần lễ này, sẽ phải gửi đi một đơn vị tác chiến.

Đọc những giòng đó, anh buồn và tủi. Thế thì chi những kẻ vô kỷ luật, những kẻ phạm tội mới ở những đơn vị tác chiến?... Anh đang ở một đơn vị tác chiến. Và cả trăm ngàn anh em chiến hữu đang ở trong đơn vị tác chiến. Anh coi đó là một điều si nhục và tự hỏi rằng, người ta, những người sống yên vui ở thành phố này đã trả ơn anh bằng những cách đó hay sao.

Tôi không biết trả lời anh thế nào cho ổn thỏa. Trả lời cho anh thỏa mãn và cho tôi thỏa mãn. Cũng như cái ngày mà tôi phụ trách mục giải đáp thắc mắc trong một tờ báo Ka Ki. Có một chiến hữu đã đến thẳng tòa soạn, tố những bất công quân đội, tố từ những vụ nhỏ như việc bị xin thuốc lá hàng ngày cho tới cái vụ, mua được cái xe mới mà cứ bị các xếp mượn... Không cho xếp thuốc lá hay không cho xếp mượn xe thì cũng khổ. Mà cho, hay cho mượn thì thất đau lòng. Tôi đã hát thuốc lá liên miên để nghĩ kẻ mà không nghĩ nổi nên đành chỉ khuyên anh

bạn chiến hữu họ là, thôi thì nên tích cực phục vụ cho quân đội. Nhưng anh bạn lại mếu máo «khai» rằng, anh ở trong cái «đại đội chung sự», nghĩ là ở chỗ chỉ chuyên môn tổng táng, chôn cất người chết. Như vậy thì tích cực phục vụ có nghĩa là mong cho có nhiều chiến hữu lăn đùng ra chết để mình có việc làm hay sao.

Ấy, những công tác quân đội, nó phức tạp và tế nhị như vậy đó. Bạn lính chiến của tôi ơi ! Xin bạn đừng buồn ! Bạn nằm trong hầm viết thư cho tôi, dưới ánh sáng heo hắt của một ngọn đèn cây để rồi mới chỉ tới một nửa lá thư đã phải ký tên gửi đi vì đèn cây hết. Bạn chưa nói được hết những gì muốn nói. Tôi cũng vậy. Bao nhiêu những đe dọa của cuộc sống, những chụp mũ khi mang một câu nói, một lời văn ra mổ xẻ, như mang cái tóc ra chẻ làm tư, làm tám, đã làm cho tôi nhụt chí húc càn, húc bậy. Thôi thì chúng mình đành chỉ có một ước vọng và làm một công việc duy nhất là «đánh bỏ mẹ những thằng Cộng sản». Nhưng thử hỏi rằng thiên hạ có để yên chúng mình làm không, hay là lúc nào cũng bị những đe dọa trọng cấm, tù quân, giam phòng, khám tới.

Người ta đã «mị» chúng mình quá nhiều. Cái nghề bây giờ dễ làm nhất là nghề «em gái hậu phương». Những bài hát lái nhài, rẽ tiền đã đưa chúng ta, những người lính chiến, vào một thế giới đầy tính chất cải lương. Hễ nói ra điều đó là cấm. Mà không nói ra thì tức là chấp thuận phải nghe cái chương trình phát thanh mỗi tối thứ tư và chủ nhật, trong đó có câu : tình quân dân thắm thiết, nồng nàn... Nghe những lời thiết tha giả tạo, nghe những bài hát đại loại như «em chỉ yêu có anh binh nhì» nhưng trong thực tế thì ông nguyên thủ tướng, người Giao Chỉ, cha Trung, mẹ Bắc, sinh ra ở Nhật, tốt nghiệp đại học ở Mèo mới chính là người yêu muốn đời của lòng em.

Người ta hô hào cách mạng quân đội. Nhưng từ xưa tới nay, nói theo kiểu văn nghệ hiệu đoàn, là từ đồng sang tây, từ cổ chí kim, chỉ thấy một quân đội cách mạng được cải tổ thành một quân đội chính qui, chứ chưa bao giờ, một quân đội chính qui lại được cải tổ thành một quân đội cách mạng.

Chúng mình có tập cơ bản thao diễn. Chúng mình có rất nhiều thang cấp bậc để leo tuấn tự từng bước một. Chúng mình không phải là những người lính ngày hôm trước là binh nhì mà ngày hôm sau đã nhảy vọt một bước lên cấp tướng. Chúng mình có quân phục, có vũ khí đồng nhất, như vậy chúng mình không thể nào là quân đội cách mạng, có phải không anh ?...

Muốn viết cho anh nhiều... Nhưng tay run vì chột nhớ mình đang mặc bộ quần áo Ka Ki. Muốn chửi một cái gì cứ viết về cho tôi hay tiện hơn hết, hôm nào hãy ghé Tô Ong.

Thân,
DUONG HUNG CUONG

anh
lính
chiến

Dương Hùng Cường

Giai phẩm con ong

XUÂN CON KHỈ

32 TRANG

ĐẦY ÁP TÌNH THƯƠNG VÀ NIỀM VUI

○ Một giai phẩm không «đồng lõa» với các giai phẩm xuân khác.

○ Một giai phẩm rất bú dừ, khi tiêu nhưng rất người, ngợm.

Bạn đọc hãy đóng góp tờ khi cho giai phẩm con khỉ và đón vờ nó nghe nó kêu khèn khẹt.

học đòi đòi lập với mày anh mèo ngây thơ cụ ở nhà trắng

Nguồn tin của hãng AP vừa loan đi, ngày 6-12-1967, có cái tựa đề là : Người Mỹ loay hoay tính toán nhưng không hiểu được vì sao Bắc Việt phóng đại số máy bay Mỹ bị hạ.

Nguyên văn bản tin như sau :

SAIGON 6-12 (AP).— Các sĩ quan cao cấp Mỹ hôm nay nói rằng Hà nội đã phóng đại số tồn thất phi cơ Mỹ tại BV trong hai năm qua.

Thiếu tướng Winat Sidle, giám đốc thông tin tại bộ tư lệnh Mỹ, nói BV đã bắt đầu phóng đại và hiện vẫn còn tiếp tục phóng đại như vậy.

Thiếu tướng Jammie Philpott tham mưu phó phụ trách tình báo cho không đoàn thứ 7 thì nói «chúng tôi không tin họ và họ không tin chúng ta».

Đài Hà nội đã từng khoác lác là BV đã hạ 2.607 phi cơ Mỹ kể từ khi Mỹ bắt đầu oanh tạc BV tháng 2-1965. Những tin chót của bộ Tư lệnh Mỹ nói 758 phi cơ Mỹ đã bị hạ.

Tướng Sidle tuyên bố «chúng tôi bảo đảm những con số mà chúng tôi công bố».

Theo tướng Sidle có lẽ có sự úc-h trùng nhau trong việc Hà nội báo phi cơ Mỹ bị hạ. Tướng Sidle tuyên bố «chúng tôi đã thử cứu xét yếu tố tính toán, nhưng việc đó không công hiệu. Chúng tôi đã thử các loại máy phưc tạp và chẳng có thứ nào công hiệu hết».

NHỜ BÀN CỦA TỔ ONG.

ĐỀ HÚC CÀN : Không hiểu được vì sao ư ? Các ông chỉ cần hỏi một nhò con Giao Chỉ, vừa tốt nghiệp Đại Học Mẫu Giáo, nó cũng có thể làm «cổ vấn» về cái «tại sao» này cho các ông được. Nhưng sau cái vụ tính toán này, sở Thống kê của quý ông đã tính tiền về số giờ làm việc, về máy điện tử và các loại máy khác hay chưa?... Chắc cũng phải tới con số gần triệu đồng bạc Giao Chỉ. Cho cái tiền ấy cho chúng tôi làm báo Con Ong, có phải hơn không... Chỉ được cái tính toán làm cầm . Mẹ kiếp !...

THƯƠNG SINH : Ngây thơ... con cóc cộ.

LỬ BỐ : Cơm no, ấm cất... dầm dật mọi nơi. Rõ thật một lũ rừng mớ. Ông lại cho chúng mày lên hình trang n goài Coa Ong bị giờ. Sùng chịu không nời.

MINH VỒ : Vẫn ở trong chính sách «thêm bạn, bớt thù» của tao. Thêm tàu bay của địch thì bớt đi tàu bay của bạn. «Thêm bạn, bớt thù» hay «thêm thù, bớt bạn» thì cũng vẫn thế.

TRANG ĐỚP : Ông tưởng là tiền rơi, gạo rơi thì ông và lũ con ông còn chạy ra để lượm. Tàu bay rơi thì mặc mẹ chúng nó. Đối thoại với chúng nó thì không có ông.

TIN GIỜ CHÓT CỦA CON ONG : Người Mèo đang loay hay tính toán nhưng không hiểu được vì sao mà dân Giao Chỉ lại không ưa Mèo mà chỉ thích đồ Mèo...

Tập đoàn phóng viên TÔ ONG ghi.

VŨ MINH HOÀNG (Huế).
— Con ít thôi. Nếu bạn cần, tòa soạn sẽ gửi từ số 1 tới số 8 ra cho bạn sau khi đã nhận được... chất pôn hay là tem (cờ đỏ) và số báo bạn "đặt". Thân mến. Anh em rất bận nên không có thì giờ ra bưu điện đánh điện tín trả lời bạn ngay. Xin bạn cảm phiền.

VŨ VĂN KHOA (Biên hòa)
— Sẽ gửi hai số báo cho em. Đề nghị của em còn chờ chỉ sĩ Minh Vũ cứu xét cái đã. Em nên viết thư hỏi một nhật báo thì tốt hơn. Báo nghèo, chưa thuê được nhân viên phụ trách mục "mách giúp, hỏi giùm" em ạ! Mến em.

THỂ VŨ PHONG.— Bài thơ hay về ý nhưng thiếu... chất thơ. Bạn cho bài khác nhé!

PHÓ THƯỜNG DÂN GIAO CHỈ.— Chưa mập đâu, thưa bạn. Đã tuân lệnh bạn đem trông sang Hiệp Chung Quốc bắt thằng "anh hùng không quân" ấy nhốt vào Phú De Giao Chỉ rồi. Bạn đừng nóng, từ từ chúng tôi sẽ đốt hết mà.

NHÓM BẠN Ở CHỢ BÀN CỜ.— Quý bạn yên chí Đà phá nát rồi mới xây dựng. Chúng tôi sẽ tìm những người sạch để giới thiệu với quần chúng. Chúng tôi chỉ khen chứ không có chê nhé!

HY VIỆT (Nha Trang).— Đang đọc mấy bài thơ của bạn. Gửi thêm đi. Thân.

NGUYỄN QUÝ THÁI (Gò Vấp).— Sẽ đề cập ý kiến của bạn về lời tuyên bố của ông Nghị Thượng Thờ Trần Trung Dung. Chuyển cho Nà Cầu rồi.

PHẠM THỊ HƯƠNG.— Sẽ chuyển thư của cô lên Thủ tướng Nguyễn văn Lộc trong tuần tới.

NGUYỄN THÀNH (Huế).
— Cho anh tài liệu về "ông cố đạo lợi dụng cái mác lin-mục để ca tụng cô với các em trong ca đoàn công giáo thơm như mít" đi. Nhất định sẽ nhốt ông ấy vào phủ de Giao Chỉ.

NGUYỄN THANH HẢI (Đà Lạt).— Không sợ đâu, bạn ơi! Viết báo là đã chọn một lối chết. Hoặc chết bằng dao con chó hoặc bằng súng lục hay chết trong tù. Cảm ơn bạn đã lo

giùm mạng sống của chúng tôi.

TỊCH CỐC HUYỀN SU.— Bài thơ của bạn không đăng. Bạn cho bài khác nhiều chất thơ hơn. Thân mến.

ĐẠM THU (Chuồng Chó).
— Ôi, muốn xa xứ bấp thì bạn cứ viết cho Con Ong vài bài, can chi phải tả oán trong thư dữ vậy? Viết đi Con Ong sẽ đăng và bạn cảm thấy "thơ thời hân hoan" như đi coi xi ca la ma không ngại cạnh ngoài hút thuốc lá!

HOÀNG QUÂN (Hòa Tuyền).— Chúng ta thua trận giặc đời đống cửa vũ trường rồi. Bạn cho bài khác đi, bạn ơi!

MAI L. C. (Sài Gòn).— Sẽ nêu lời "tố" của cô lên ông Tổng trưởng Tôn Thất Trình ở số báo tới. Cảm ơn cô.

TRẦN BÁN MUA (Cần Thơ).— Vụ này sẽ cho vào Phú

De Giao Chỉ. Bạn đón đọc.

ONG NON TUYẾT (Ngọc Anh).— Các em đặt quá nhiều tin tưởng ở Con Ong. Vừa vừa thôi kéo thất vọng đó. Chờ xem ông Phan Xuân Huy ông ta làm gì đã rồi sẽ thay mặt dân Đà Nẵng nhân giùm ông ta. Mến.

VĂN THANH (Sài Gòn).
— Sẵn sàng chỉ dẫn cháu. Nhưng theo ý bác, cháu đừng có làm thơ châm chích sớm và già đi vì buồn phiền thế sự.

TUƠNG TÂM.— Xin bạn cho những vần thơ tranh đấu tích cực. Xương, họa thì hãy đợi ngày đất nước thanh bình, sạch sẽ và Con Ong nhiều tranh hơn. Kính!

SONG LINH (Sai Gòn).— Sẽ có phóng viên đi về nông thôn. Bạn chờ loạt bài "đường xa" của chúng tôi. Mến.

KHAI QUANG (Xóm 4 Khu 10).— Rất mong được gặp bạn mỗi buổi sáng ở tòa soạn Con Ong.

LIÊN TỤC (Sài Gòn).— Gọi giầy nói cho chú mỗi buổi sáng. Bài của cháu, chú đang đọc. Cần cười nhiều cho đời đỡ tẻ nhạt, cháu nhé!

Thân kính
CON ONG

Ngân phiếu đề tên:
Quản nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
Bài vở thư từ đề tên:
Chủ bút THƯƠNG SINH
la tại nhà riêng
Con Ong
101 Võ Tánh Sài Gòn
Điện thoại: 91.905

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ từ 09-12-67 đến 16-12-67

Số thứ tự	TÊN TAU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thốc bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	LANDAK	Xuyen Á	V.V. Minh	Linh tinh	9-12-67	Cầu	
2	HAI PUNG	Rexco	U.S.T.	ot	9-12-67	Cầu	
3	NITTYOU MARU	Nam Hải		8 xà-lan	10-12-67	Phao	
4	EUPHHRATE	M.M.	S.T.I.C.	Linh tinh	9-12-67	Cầu	
5	JOLANDA SMITS	Rexco		Thịt đông	10-12-67	Cầu H. Nghi	
6	GERTRUD THERESE	T.M.	Sovicotra	Linh tinh	10-12-67	Phao	
7	KYOTAI MARU	M.M.	S.T.I.C.	ot	10-12-67	Cầu	
8	VIRGINIA	Transocean	U.T.S.	ot	10-12-67	Cầu	
9	FELICITY	Hep Sang	H.S.	ot	10-12-67	Cầu	
10	ABBAPC.	Ciegicco		Than đá	10-12-67	Cầu	
11	PERICLES	ot		Bột mì	10-12-67	Phao	
12	UNION TRANSPORT	Hep Sang	N. V. Tư	Xi-măng	10-12-67	Phao	
13	IOANNIS K.	C. R.	Hiệp Hưng	Đường	5-12-67	Phao	

Saigon, 08 ngày tháng 12 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

Em! Xin em trong những khi phân phây ở giữa đống tiền tình ái, xin cuộc đời vẫn đứng vững với nhau bằng những số tiền bạc vạn. Xin hãy thương xót những người đau khổ vì đã dính líu, dính không gỡ ra được với chiến tranh. Cuộc chiến tranh dai dẳng và bất hạnh này, cuộc chiến đã đem đi bao nhiêu người vợ yêu chồng, đem đi bao nhiêu thứ đất tằm người, đất nòn ọc được vì lương yếu quá. Lương cơm quá. Lương choắt cheo như một quả táo tàu...

Vợ lính! Các chị! Xin thành thật cảm phục và kính mến các chị. Tôi nhất định phải viết về các chị. Viết hùng hăng và thật rõ ràng. Ôi... Xin các chị, xin cả cuộc đời cứ đón coi hồi sau sẽ ồ...

— Ấy cháu mới ở lục tỉnh lên, có chút quà vật gọi là để biếu cô sợi nước. Bầm vào trong này cũng chả còn ai, thôi thì cô cũng thương cho tình máu mủ họ hàng

mà nhận cho cháu...

— Anh thì chỉ về...

Nhưng nhanh như chớp, con sen từ nãy được lệnh bà tức trực ở ngoài đã nhảy bổ vào xách quà cáp ra ngoài nhanh như biển. Anh người nhà lại là nhè:

— Bầm sau nữa là cháu muốn trình với cô một việc

— Việc gì?

— Bầm cháu bị người ta ức hiếp.

— Đứa nào ức hiếp anh?

— Bầm lão xếp trông nom khu vực chế tạo thuốc mọc lông nách ạ.

Bà đội mơ màng một lát, anh người nhà đã tưởng bờ, chợt bà ngừng lên:

— Hồi thế này khi ông phải nhưng anh với tôi họ hàng ra sao nhỉ?

Anh nọ choáng người. Bởi vì thực ra anh chỉ ở cùng làng, từ bé tới giờ nào có họ hàng, hang hố gì với bà Đội đâu. Nhưng thấy người ta nhận vợ là người trong họ được nhiều điều hay ho quá, anh ta hỏi dò, hỏi dăm rồi hôm nay mò đến đánh liều kiểm chác tỷ ân huệ có con. Bởi vậy, khi nghe bà Đội hỏi toạc ra như thế thì anh hơi mất tinh thần, Nhưng anh nhanh trí, bèn kê kế thôn thục:

— Hồi cô lấy chồng thì cháu còn bé. Chắc cô chẳng nhớ cháu đâu. Cháu là con bà Hương Toe xóm Đuối ạ. Mẹ cháu gọi hai cụ cố là bác con già con dì họ ngoại xóm Tây.

Bà Đội nghe anh ta nói đầu óc bèn rối tung, rồi mù lên không còn biết ngả nào mà lần. Hồi bà con gái ở quê nào có đi đâu xa mà biết mặt hết người trong họ trong hàng, cho đến khi lấy ông Đội sau khi đã đá đi một anh Ba Tàu ngớ ngẩn, bà lại càng quên tít cả họ hàng, hơn thế nữa còn cảm phần vì cả họ hàng là khác.

Nhưng thấy anh này ăn nói quả quyết và thể lượng, trung tín quá, bà Đội bèn tin, bà bèn ra dáng cô mà hỏi:

— Thế ra anh vào trong này lâu rồi đấy nhỉ. Sao chả thấy anh đến chơi?

— Dạ chúng cháu người quê mùa... Nào có dám làm phiền cô. Chả qua là bị người ta cư xử tệ quá cháu mới dám quấy rầy cô gọi là có tình máu mủ, ruột thịt. Nghe anh ta làm nhảm một hơi bà Đội dăm sốt ruột, bà ngắt ngang:

— Thế nó ăn hiếp anh ra sao?

Anh người nhà bèn cứ thế khai ra toang toác, thêm mắm, dặm muối tung bừa, lại còn cần thận bịa ra những lời mà nạn nhân bị tố khổ không hề nói ra để phê bình bà Đội. Bà Đội nghe xong bèn giận tím cả người, bà hực hực:

— Thằng ý nó dám hỗn với tôi thế cơ à? Phải tống cổ nó sóc-ti la poóc... Thế nó là ai, anh biên tên nó vào đây để tôi báo ông nhà tôi mới được...

Anh người nhà nhận vợ lại thêm rầu rí:

— Dạ cô đức độ như giới, cô đã thương con thì xin thương cho trót. Bầm cô còn làm trong hàng đã được bốn năm nay mà lương chưa được tăng tỷ hìn nào... Bầm cô đây là tên họ của con... Cô thương cô nói giúp cho con một tiếng để được đi ngoại giao kiếm thêm cho cháu ý cơm tý cháu...

ÔNG LÊ VĂN LÊ ĐỪNG NGÂY THƠ CỤ

Ông Lê Văn Lê chủ xi nách ba Crazy Club và công ty đang đóng đó tại các số nhà 69C, 69D 69E thuộc nhà nước vừa lên tiếng trong mục "thắc mắc, khiếu nại" của nhật báo Sống. Theo ông ta "thắc mắc" thì công ty Việt Hà của ông không hề bị nhà nước kiện bao giờ. Và báo chí được thuê để tung tin hại ông. Đùng ngay thơ cụ, ông Lê ! Nà Cầu không động tới lông chân ông. Thấy nhà nước có nhà cho mượn mở xi nách ba trong khi bao nhiêu đoàn thể chống Cộng, chống tham nhũng, thổi nát thiếu trụ sở, phải chui rúc tận hang cùng ngõ hẻm, nên Nà Cầu "chê" nhà nước. Đồng thời, thấy sở vệ sinh và phủ lít hay hoạch hoạch dân lao động sửa... gác sếp khi họ chưa xin (hay không thêm xin giấy vệ sinh (không phải giấy đi cầu có chữ ký của nhà vệ sinh Ung Sơ và củ triện mà ông Lê Văn Lê cóc cần giấy vệ sinh vườn củ phây phây sửa nhà giữa đường Tự Do, coi tòa Đô Sảnh và ông cò Bì (giờ tới ông quyền... cò Phú) "nơ pá", thành thử, Nà Cầu ngửa miệng rêu rao chơi. Chứ ai thêm đá kích ông Lê Văn Lê. Thế mà ông Lê đã đóng vai trò ngây thơ, lòi Nà Cầu vào "áp phe" của ông ta. Thì đây thưa ông Lê và công ty của ông :

BỘ TÀI CHÁNH, CRAZY CLUB ÔNG CÔNG SẢN TRINH ĐÌNH THIÊN VÀ ÔNG TỔNG TÀI LƯU VĂN TÍNH:

Độc con Ông số 8, số 9 ông Tổng Tài Lưu Văn Tính bên mời ông Công Sản Trinh đình Thiên lên.. bộ, phán rằng vụ nhà cửa làm sao mà đề Con Ông nó vơ ve khiếp quá. Ông Thiên mới... sơ sơ ở Công Sản có 2 năm, không hiểu gì. Bên xây ra một cuộc đời hồi hồ sơ. Và hồ sơ có vài nét "đan thanh" như vậy : Mấy năm trước vì công ty Việt Hà vi phạm diện lệ ký kết với nhà nước tức là ông Lê cho mượn công ốc ông thuê của nhà nước và chữa... điếm nên bộ Tài Chánh kiện ông ta. Luật sư nhà nước là ông Bùi Sơn Huy. Một mặt kiện một mặt bộ Tài chánh nhờ Tòa Đô Sảnh can thiệp để rút giấy phép lưu cư của ông Lê tại công ốc đường Tự Do. Tòa sơ Thẩm xử. Bộ Tài chánh thua. Lên tòa Thượng Thẩm. Bộ Tài chánh lại thua. Luật sư nhà nước chống án tại tòa phá án. Và rồi, nội vụ bị... chậm trễ. Cho tới nay, Tòa Thượng Thẩm vẫn chưa xử lại. Ông Lê Văn Lê nghĩ sao mà dám nói ông không hề bị bộ Tài Chánh kiện ! Và, Bộ Tài Chánh ám ó, không quyết liệt nên vụ án mới dây dưa như đờn bà... huyết xấu. Chứ bộ say sưa một tí, sức mấy mà ông Lê bị bỏ hôm nay. Đó là một niềm bí mật, có lẽ, cần chờ ông Tổng Tài Lưu Văn Tính bật mí

ÔNG TÙY VIÊN BÁO CHÍ BỘ TÀI CHÁNH : ĐÃ GỬI VĂN THƯ NHỜ TÒA ĐỒ SÁNH CẤM CHỈ KHÔNG CHO CRAZY CLUB SỬA CHỮA

— A lộ, tuần báo Con Ông phải không ?
— Vâng...
— Tôi là tùy viên báo chí Bộ Tài Chánh. Xin ông vui lòng cho tôi nói chuyện với ông chủ bút Thương Sinh.

— Thưa ông tùy phái viên tôi là Thương Sinh.
— Hân hạnh chào ông. Thưa ông mấy bài báo của quý báo viết về công ốc cho mượn mở xi nách ba rất đúng nhưng còn thiếu nhiều chi tiết. Thưa lệnh ông Tổng Trưởng, tôi kính mời ông tới Bộ tôi để tôi được cho ông coi hồ sơ và trình bày thêm. Số điện thoại của tôi 23.744 trước khi tới, xin ông cảm phiền gọi cho tôi.

Bồn báo chủ bút bèn hỏi :
— Vâng, chúng tôi sẽ sung sướng gặp ông. Nhưng lác này tôi đang viết bài cho báo sắp chữ, mong ông vui lòng cho hỏi vài chi tiết. Thưa ông tùy viên, có phải Bộ Tài Chánh đã kiện ông Lê Văn Lê ?

Ông tùy viên báo chí đáp :
— Chính vậy.
— Bộ có biết ông Lê đang âm thầm sửa chữa để mở đăng xinh ?
— Có.

Bộ có biết ông Lê sửa nhà không giấy vệ sinh và sửa trong khi đang bị kiện là trái phép ?
— Có.

— Bộ đã có biện pháp gì ?
— Chúng Tôi Đã Gửi Một Văn Thư Yêu Cầu Tòa Đô Sảnh Cấm không cho ông Lê sửa chữa những căn nhà ông ta đang bị bộ tôi kiện đòi lại.

— Cảm ơn ông tùy viên. Tôi xin báo đề ông biết, Crazy Club giờ đóng cửa kín, sửa sang âm thầm bên trong. Tôi sẽ tới hầu chuyện ông, xin ông cho hỏi câu chốt : Riêng ý ông, Nghiệp Đoàn Kỹ Giả Việt Nam được Bộ Tài Chánh cho mấy căn đó làm trụ sở có đẹp cho Bộ Tài Chánh không ?

— Đẹp lắm.
— Cảm ơn ông.

TAY TỎ NÀO ĐÁNH TÊ LÊ TÍP CHO CRAZY CLUB ?

Thưa cụ Đồ Của rất dễ mến, Nà Cầu này vốn trọng cụ từ lâu nhưng không khỏi không trách cụ đã để vài kẻ qua mặt cụ có ẩn ý (hay gian ý) trong vụ Crazy Club. Tại sao không có giấy vệ sinh của nhà vệ sinh Ung Sơ mà ông Lê cứ ngang nhiên sửa nhà trước mắt Tòa Đô Sảnh và ông cò quận nhất ? Tại sao Bộ Tài Chánh đang kiện Crazy Club mà Tòa Đô Sảnh cứ để họ sửa chữa ? Tại sao văn thư của Bộ Tài Chánh nhờ Tòa Đô Sảnh can thiệp để bắt Crazy Club đình chỉ công việc sửa nhà không được thực hiện và tay tở nào trong Tòa Đô Sảnh đã đánh "tê lê típ" cho Crazy Club để họ âm thầm sửa lên bên trong còn bên ngoài dọn dẹp kỹ, trưng bảng, đóng cửa rất... hợp lệ ? Nà Cầu biết cụ có hàng ngàn việc, đây là việc con con. Nhưng xin cụ hãy ngó một chút vào cái sở Vệ Sinh giùm Nà Cầu đi. Kéo việc nhỏ cũng có thể làm mang tiếng tốt trong sạch của cụ. Ví nhân thường chết bởi một cái gai. Gandhi, Lincoln chết bởi kẻ điên khùng. Cụ Đồ ơi, cụ nên có thái độ gặp với những kẻ hại ngầm cụ, cụ đừng tha chúng nó, cụ nhé !

CHÚ Ý: Số sau sẽ viết nhiều nữa về Crazy Club và ông Lưu Văn Tính. Nghiệp đoàn Kỹ giả VN sắp yết kiến ông Tính. Rất mong được ông Lê Văn Lê đưa ra tòa với bằng chứng là ông chưa bị nhà nước kiện. Con Ông thách thức ông đó, ông Lê ạ ! Ông muốn "ta pi" thì chúng tôi "ta pi" trước.

XIN NÓI LẠI VỀ ĐÁM TANG CỤ NGUYỄN XUÂN CHỪ

Tuần trước, Nà Cầu híp tập nên đã dùng hai tiếng "chúng nó" rất hỗn xược, đáng xúc vào Phủ De Giao Chi. Đáng lẽ, phải nói, ngoài những con người tài năng đức độ như các giáo sư Phạm biểu Tâm, Trần ngọc Ninh vân vân..., người ta đau lòng mà thấy những anh chính khứa tuần "chay nào cũng có nước mắt" những anh điều đóm như gã điều đóm họ Trần. Xin giáo sư Phạm biểu Tâm, Trần ngọc Ninh và những vị không thuộc thành phần chính khứa ghé rách đưa đám cụ Nguyễn xuân Chừ về tỏ ra ta cũng... ái quốc, nhận nơi đây lòng ngưỡng mộ và những lời chân thành xin lỗi của Nà Cầu. Xin nhấn mạnh : không đứa nào có thể bôi bẩn được những người như giáo sư Phạm biểu Tâm, Trần ngọc Ninh. Đó là niềm may cuối cùng của trí thức nước ta, niềm, hánh diện của những người sạch.

KHI ÔNG MÈO CHƠI ĐỜN CỜ BÀN TẤU MÃ

Ông Mèo Richard J. Wilson, kỹ sư, mần tại hãng ALASAKBARGE AND TRANSPORT Co., INC 241 A-B, d. Chi Lăng GB và biểu diễn một tiết vừa mình của Hiệp Chúng Quốc. Số là ông Mèo Rit sớt phóng xuống máy đâm bỏ nó vào xuống chèo của đoàn thể thao Gió Khơi của bác sĩ Bùi duy Tâm. Ông Mèo Rit Sớt nhận lỗi, hứa đền 5 chục ngàn Giao Chi. Gió Khơi tìm Mèo vào mình không có ăn quýt và ăn cắp hay lừa gạt đều cẳng bèn ra về chờ đền. Rồi thấy sớt ruột, đến số ông Rit Sớt kiểm. Ông Rit sớt bản dậy tiếng Mỹ trên Tôi hát và Nói, tránh mặt hoài. Đùng 1 phút, ông Rit Sớt đánh đờn cò bài tầu mã, phú linh, về 218 CROCKER Lane, EVGENE, OREGON USA. Gió khơi ực học máu mồm trình ông Toàn quyền Bun Ke. Ông Toàn quyền phán "gởi đến cơ quan liên hệ xử xét". Và cứ xét sơ sơ vài tháng mà chưa a nức non mẹ gì. Gió Khơi nhờ Nà Cầu đem thông bắt chớ, sang U.S.A thộp Rit sớt về nhốt vào Phủ de Giao Chi. Nà Cầu la lối Gió Khơi một hồi về cái tội ngu xuẩn, nhẹ dạ tin Mèo. Đưa nano tin Mèo là đứa ấy chết. Lúc nó lừa mới trắng mắt ra.

Rồi, rất hào huê, Nà Cầu là lượt : Tôi chỉ là thằng bắt chớ chạy rong ở Giao Chi nhưng tôi rất phong lưu mã thượng hơn kỹ sư Mèo Rit sớt, các anh về đi, đừng trông cậy ông Toàn quyền Bun ke làm chớ gì, tôi sẽ tặng các anh 500 ngàn để mua 10 cái xuống chèo.

GIẤC MƠ CỤ NÀ CẦU

Bỗng gặp một người tên gọi Nguyễn Văn Bửu, tay tờ kinh tài của chế độ ông Ngô Đình Diệm. Ta mới hỏi :

— Mặt mũi tươi tỉnh thế ?
Nguyễn Văn Bửu lễ phép :

— Thưa cụ thượng, tôi nâng án, được phục hồi danh dự. Tôi hứa sẽ tặng cụ 50 triệu và mỗi cụ ở thượng vàng, hạ cám 10 triệu nếu như cụ thượng tôi, tranh đấu cho tôi được phục hồi tài sản. Thưa cụ thượng, tài sản của tôi sơ sơ vài chục tỷ !

Ta bèn phán :
— Khó đấy. Dân chúng mới "tha thứ" anh chứ "chưa quên" các anh. Ta đồng ý chế độ cũ có nhiều người tốt, giỏi giang nhưng lại lắm kẻ xấu xa như nước, dốt đặt cán mai, nhờ bộ giới mà giàu sang phú quý. Anh cần chớ gì phục hồi tài sản; tài sản của anh nó phân tán và theo người ra đi trời Tây, trời Nhật, trời Hồng Kông cả rồi. Giờ phục hồi tài sản cho anh, lại lấy công quỹ ra hay bắt dân nộp thuế à ? Không được đâu, dân chúng sẽ bảo trong cái Thượng vàng của ta rất cò lờ nên bưng vực cò lờ.

Nguyễn Văn Bửu dâng ta 10 triệu trước. Ta bèn híp mắt nhân luôn. Rồi, sẽ phục hồi tài sản cho mi. Ta sung sướng quá, hết lớn. Vợ ta mới vỗ vai ta la lối. Ở thì ra đó là giấc mơ thời đại, Ta cóc phải là cụ thượng, cụ hạ mà chỉ là thằng cầm trống bắt chớ tên gọi là :

NÀ CẦU